

Arrest

nr. 59 774 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 januari 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die *loco* advocaat J. TIELEMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Afghaanse nationaliteit, verklaart op 22 januari 2007 België te zijn binnen gekomen en dient op 29 januari 2007 een asielaanvraag in.

Op 22 november 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 19 794 van 2 december 2008 de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigt.

Op 21 februari 2008 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ter kennis gebracht, daterend van 31 januari 2008.

Op 17 juni 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 37 828 van 29 januari 2010 het beroep zonder voorwerp verklaart aangezien de beslissing op 31 juli 2009 werd ingetrokken.

Op 14 oktober 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient ook tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 44 623 van 8 juni 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 15 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich meer bepaald op criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet tevens een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd, het contract moet minstens voor één jaar zijn of van onbepaalde duur en bovendien mag het loon niet lager zijn dat het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr.43 van 2 mei 1988. Niettegenstaande dat betrokkene twee arbeidscontracten voorlegt, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aan de cumulatieve voorwaarden voldoet. Het eerste contract dd.18.02.2009 betreft een werkcontract in het kader van deeltijds onderwijs bij het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen. Volgens dit contract zou betrokkene 20u per week worden tewerkgesteld en zou hiervoor een maandelijkse vergoeding ontvangen van 291.19 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 734.25 euro voor een persoon van 19 jaar (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg kan dit contract niet in het voordeel van betrokkene worden weerhouden. Betrokkene legt eveneens een 2de contract voor dd.15.7.2009, het betreft een arbeidsovereenkomst tussen werkgever (Belgische Staat- Programmatorische Federale overheidsdienst Wetenschapsbeleid) en student. Volgens dit contract zou betrokkene tewerkgesteld vanaf 15.07.2009 tot en met 14.08.2009. Zoals hierboven al vermeldt, is een contract van minimum 1 jaar vereist om in aanmerking te komen voor criterium 2.8B. van de vernietigde instructies van 19.07.2009. De periode dat betrokkene zou tewerkgesteld worden betreft echter maar een maand. Bijgevolg kan dit contract eveneens niet in het voordeel van de betrokkene weerhouden worden. Naast deze twee arbeidscontracten legt betrokkene ook een werkattest dd.30.10.2009 voor. Dit kan eveneens niet in het voordeel van de betrokkene weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Daar betrokkene niet voldoet aan alle vooropgestelde de voorwaarden, kan hij geen aanspraak maken op criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat het onredelijk zou zijn dat hij zijn studies zou moeten laten vallen om een voltijds contract te zoeken. Eerst en vooral dient er opgemerkt te worden dat betrokkene niet langer schoolplichtig is. Bovendien kan betrokkene terugkeren naar het land van herkomst om een studentervisum aan te vragen en bijgevolg terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argument dat betrekking heeft op de medische toestand van betrokkene (met name: het feit dat betrokkene een been heeft verloren door de explosie van een landmijn) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Het feit dat betrokkene sinds 2007 in België verblijft, les heeft gevolgd in de onthaalklas en momenteel deeltijds onderwijs volgt; Nederlands spreekt, een gedreven persoon zou zijn en verschillende getuigeverklaringen bij zijn aanvraag voegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Op 29.01.2007 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 11.06.2010 werd deze aanvraag afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming'. Tegen deze beslissing werd een procedure bij de Raad van state ingesteld op 17.07.2010. Op 22.07.2010 werd deze procedure afgesloten. Op 31.01.2008 vaardigde de Dienst Vreemdelingenzaken een Bevel om het grondgebied te verlaten uit. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten."

beslissing 2

De tweede bestreden beslissing is het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

Betrokkene werd de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11.06.2010

Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d 31.01.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"ENIGE MIDDEL:

Schending van het gelijkheidsbeginsel neergelegd in artikelen 10 en 11 Belgische grondwet en in artikel 14, jto 8 van het EVRM;

Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting;

Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Manifeste beoordelingsfout;

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

1. De tegenpartij dient de instructies van 19 juli 1980 te respecteren.

De bestreden beslissing stelt dat de instructies van 19 juli 2009 dienen toegepast te worden bij toepassing van de aanvragen ingediend op basis van het artikel 9 bis van de wet 15/12/1 980 tussen 15 september en 15 december 2010.

De bestreden beslissing stelt immers zelf vast dat de instructies worden toegepast, ondanks de vernietiging door de Raad van State, binnen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris. De instructies dienen dan ook beschouwd te worden als regels dat de administratie aan zichzelf heeft

opgelegd en dan ook dienen gerespecteerd te worden. Het zou een schending zijn van het beginsel 'patere legem quam ipse fecisti'. Dit beginsel verplicht immers het bestuur en de organen die ervan afhankelijk ertoe de algemene regels die het zelf heeft vastgesteld te eerbiedigen bij de concrete toepassing ervan, (zie onder andere Arrest nr. 164.037 van 24 oktober 2006 in de zaak A. 1 74.1 91/IX-5352)

Het zou eveneens een schending zijn van het principe van goed bestuur indien de instructies, ondanks de engagementen van de staatssecretaris, niet zouden worden gerespecteerd Een groot aantal arresten van de Raad van State stellen dat er een schending is van het principe van goed bestuur wanneer de administratie zijn door zichzelf opgelegde richtlijnen niet respecteert, en onder andere de administratieve omzendbrieven (zie onder andere arrest n° 104.130 du 28/2/2002).

Er wordt dus een juridisch effect verleend aan omzendbrieven, die, van nature, geen juridische normen zijn met een algemene draagwijdte. Verzoeker stelt dat hetzelfde effect dient verleend te worden aan ministeriele verklaringen en engagementen.

Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken deze instructie toegepast in talloze andere beslissingen die zich beroepen op deze instructie.

Verzoeker voegt ter illustratie het geval van dhr. H.E.M. (...) toe. (stukken 2 en 3) Deze persoon diende op 09.10.2009 een verzoekschrift in tot machtiging voor verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de Wet van 1 5.1 2.1 980 en de voormelde instructie van 1 9.07.2009 en meer bepaald punt 2.8.B. Voor deze persoon werd op 30.09.201 0 een beslissing genomen tot machtiging van verblijf onder voorwaarde dat er een arbeidskaart zou worden voorgelegd.

Verzoeker heeft ook een aanvraag ingediend op basis van dezelfde instructies die in vele dossiers worden toegepast..

Indien de instructie in deze zaak niet zou worden toegepast, zou dit een manifeste schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaken.

De Raad van State stelde in een eerder arrest nr. 155.996 van 8 maart 2006' dat het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd:

"Omwille van het gelijkheidsbeginsel en het verbod van willekeur, moeten de beslissingen van de verwerende partij in beginsel een zekere continuïteit vertonen. Als op korte tijd in min of meer gelijkaardige dossiers anders wordt beslist, moet uit de motivering van de afwijkende beslissing of uit het dossier blijken dat de gewijzigde opvatting volgt uit een nieuw onderzoek van de gegevens van de regularisatieaanvraag. De verwerende partij toont niet aan dat dit te dezen het geval is. Het middel is gegrond."

2. Wat betreft de reden van weigering in de bestreden beslissing

2.1. Aangaande de voorwaarde een arbeidscontract voor te leggen.

De bestreden beslissing stelt vooreerst dat de Staatssecretaris voor asiel en migratiebeleid zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie van 1 9.07.2009 zal blijven toepassen.

"(...)"

Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing met deze beslissing het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie heeft geschonden.

Artikel 10 van de Grondwet stelt:

"Er is in de Staat geen onderscheid van standen.

De Belgen zijn gelijk voor de wet; zij alleen zijn tot de burgerlijke en militaire bedieningen benoembaar, behoudens de uitzonderingen die voor bijzondere gevallen door een wet kunnen worden gesteld.

De gelijkheid van vrouwen en mannen is gewaarborgd."

Artikel 1 1 van de Grondwet vult aan:

"Het genot van de rechten en vrijheden aan de Belgen toegekend moet zonder discriminatie verzekerd worden. Te dien einde waarborgen de wet en het decreet inzonderheid de rechten en vrijheden van de ideologische en filosofische minderheden."

Volgens artikel 1 91 zijn deze grondrechten ook van toepassing op vreemdelingen die zich op het Belgisch grondgebied bevinden:

"Iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, geniet de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen."

Deze fundamentele rechten houden niet enkel in dat personen die zich in dezelfde situatie bevinden niet op een ongelijke wijze mogen worden behandeld, maar houden eveneens in dat personen die zich in een ongelijke situatie bevinden op een identieke wijze worden behandeld zonder aanvaardbare rechtvaardiging, hetgeen het verbod op passieve discriminatie wordt genoemd.

Zo stelde het Arbitragehof in het principiële arrest van 11 maart 1992:

"(...)"

Dit gelijkheidsbeginsel kan men ook terugvinden in het EVRM waarvan artikel 1 4 steekt dat er geen discriminatie kan zijn bij de toepassing van de bepalingen van het verdrag, ie artikel 8 EVRM.

"Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status."

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde hierover:

(...)

Verzoeker meent dat zijn situatie significant verschillend is van dat van de andere vreemdelingen die een verzoekschrift indienden tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en die zich baseerden op een ononderbroken verblijf in België sedert langer dan 31 maart 2007 en die een kopie van een arbeidscontract voorlegden. Verzoeker is immers ernstig gehandicapt, hij heeft slechts één been.

Verzoeker meent dat zijn handicap hem in een significant en volledig verschillende situatie brengt dan de andere vreemdelingen die omwille van dezelfde redenen een machtiging vroegen van hun verblijf en het ook bekwamen.

Zowel de Europese regelgever als de Belgische wetgever hebben er in verschillende bepalingen op gewezen dat bijzondere maatregelen dienen te worden genomen voor personen met een handicap teneinde hen dezelfde kansen op een maatschappelijke en een beroepsintegratie te bieden. Deze bijzondere maatregelen houden positieve maatregelen in ter bevordering van hun maatschappelijke en professionele integratie, net zoals het verbieden van bepaalde maatregelen die de professionele en maatschappelijke wijze op ongelijke wijze kunnen bemoeilijken.

Zo stelt het sociaal handvest:

"Alle gehandicapten, ongeacht de oorsprong en de aard van hun handicap, dienen in aanmerking te kunnen komen voor concrete, aanvullende maatregelen ter bevordering van hun maatschappelijke en beroepsintegratie.

Die maatregelen moeten, afgestemd op de capaciteiten van de betrokkenen, met name betrekking hebben op beroepsopleiding, ergonomie, toegankelijkheid, mobiliteit, middelen van vervoer en huisvesting."⁴

De Europese richtlijn 200/78 definieert in artikel 2 de wijze waarop gehandicapten kunnen gediscrimineerd worden:

"Het begrip discriminatie

Voor de toepassing van deze richtlijn wordt onder het beginsel van gelijke behandeling verstaan de afwezigheid van elke vorm van directe of indirecte discriminatie op basis van een van de in artikel 1 genoemde gronden.

Voor de toepassing van lid 1 is er:

a) "directe discriminatie", wanneer iemand ongunstiger wordt behandeld dan een ander in een vergelijkbare situatie wordt, is of zou worden behandeld op basis van een van de in artikel 1 genoemde gronden;

b) "indirecte discriminatie", wanneer een ogenschijnlijk neutrale bepaling, maatstaf of handelwijze personen met een bepaalde godsdienst of overtuiging, handicap, leeftijd of seksuele geaardheid, in vergelijking met andere personen bijzonder benadeelt,

i) tenzij die bepaling, maatstaf of handelwijze objectief wordt gerechtvaardigd door een legitiem doel en de middelen voor het bereiken van dat doel passend en noodzakelijk zijn, of

ii) tenzij de werkgever dan wel iedere andere persoon of organisatie waarop de onderhavige richtlijn van toepassing is, voor personen met een bepaalde handicap krachtens de nationale wetgeving verplicht is passende maatregelen te nemen die overeenkomen met de in artikel 5 vervatte beginselen, teneinde de nadelen die die bepaling, maatstaf of handelwijze met zich brengt, op te heffen." (eigen onderlijning)

De richtlijn voorziet dat er aanpassingen dienen te gebeuren voor gehandicapten:

"(...)"

De Europese Raad beveelt onder andere het volgende aan in haar aanbeveling nr. 86/379 van 24 juli 1986:

(...)

De Senaat maakt over deze aanbevelingen de volgende bemerking:

"De Raad van de Europese Unie meent terecht dat arbeid en beroep essentiële elementen zijn om gelijke kansen voor iedereen te waarborgen en dat ze enorm bijdragen tot de volwaardige participatie van burgers in het economisch, cultureel en sociaal leven en tot hun persoonlijke ontwikkeling. Bovendien vervullen maatregelen die bedoeld zijn om rekening te houden met de bijzondere noden van gehandicapten op de werkvloer een belangrijke rol in de strijd tegen discriminatie op basis van een handicap."

Tenslotte wenst verzoeker ook te verwijzen naar opmerkingen gemaakt door het Comité van de Mensenrechten van de Verenigde Naties:

(...)

Het is tegen het licht van deze nationale en Europese bepalingen en aanbevelingen dat het dossier van verzoeker beoordeeld dient te worden.

Verzoeker zelf heeft er van zijn kant alles aan gedaan om zoveel mogelijk deel te kunnen uitmaken van onze samenleving en dus zijn bijdrage te kunnen bieden op de arbeidsmarkt.

Verzoeker leerde Nederlands en spreekt de taal nu reeds uitstekend. Verzoeker gaat naar school waar hij zich enorm inzet. Zijn leerkrachten zijn uitermate positief over hem en zien erin veel potentieel in hem. Verzoeker kan echter niet stellen dat hij op eenzelfde manier kan werken als zij die geen handicap hebben. Hij is er fysiek eenvoudigweg niet toe in staat.

Hij wil echter wel werken. Daarom zocht verzoeker naar allerlei manieren om toch actief te kunnen zijn op de arbeidsmarkt.

Sinds 1 september 2009 is verzoeker werkzaam bij het museum voor natuurwetenschappen. Het gaat niet om een voltijdse tewerkstelling, maar wel om een halftijdse tewerkstelling met beroepsopleiding die hem toelaat om hiernaast nog naar school te gaan en een diploma te behalen hetgeen hem in staat moet stellen om op een voltijdse wijze te werken zonder dat zijn fysiek beperking hem in de weg staat.

Hoewel er geen enkele positieve maatregel genomen werd door de Belgische autoriteiten, nam verzoeker zelf het initiatief om zijn (toekomstige) tewerkstelling zo vlot mogelijk te laten gebeuren. Hij kreeg daarbij de hulp van zijn leerkrachten en zijn werkgever.

Verzoeker is daarmee een uitstekend voorbeeld van hoe een persoon met een handicap, ondanks de fysieke beperkingen zelf kan werken aan een bijna volledige maatschappelijke en beroepsintegratie.

Hij dient hier echter wel niet voor te worden tegengewerkt door de bevoegde autoriteiten.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op discriminerende wijze alle vreemdelingen die een machtiging om verblijf vragen op dezelfde wijze behandelt zonder een onderscheid te maken voor zij die lijden aan een handicap, schendt de bestreden beslissing artikel 10 en 11 van de Grondwet en artikel 14 jto. artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing schendt bijgevolg het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Aangaande verzoekers handicap als humanitaire reden voor regularisatie

Verzoeker haalde in zijn verzoekschrift dd. 15.12.2009 zijn handicap aan als specifieke humanitaire omstandigheid. Zo stelde dit verzoekschrift onder meer:

"Verzoeker wenst de nadruk te leggen op zijn handicap.

In een land als Afghanistan is het zeer moeilijk voor een gehandicapte om zich staande te houden. Er is veel minder infrastructuur voor gehandicapten dan in België. Hier is het openbaar vervoer, de school en de werkplek erop voorzien dat gehandicapten zich normaal kunnen bewegen.

Tevens zijn er in België veel meer medische voorzieningen opdat verzoeker zijn prothese bij noodzaak kosteloos kan laten vervangen, aanpassen, ...

Verzoeker behoudt zich het recht voor om hierover meer stukken neer te leggen in de loop van de procedure."

De bestreden beslissing antwoordt:

"(...)"

Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29.04.2010:

"S'agissant des deux premières branches du moyen unique et, plus précisément, de l'argument du requérant relatif à sa situation médicale, force est de constater que les éléments médicaux invoqués par le requérant, même s'ils étaient formulés de manière floue et non étayée (ce que la décision attaquée ne relève pas), se devaient formellement de recevoir une réponse autre qu'un simple renvoi à la procédure de l'article 9 ter de la loi précitée du 15 décembre 1980. En effet, ces éléments peuvent le cas échéant constituer des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9bis de la Loi du 15 décembre 1980. Le requérant et sa situation médicale ne s'inscrivent pas nécessairement dans le cadre de l'article 9ter de ladite loi. La décision attaquée n'est donc pas adéquatement motivée. »

Vrij vertaling :

"Wat betreft de eerste twee delen van het enig middel en, meer specifiek, het argument van verzoeker over zijn medische aandoening, is het duidelijk dat de medische bewijzen aangevoerd door verzoeker, zelfs als ze vaag zijn geformuleerd en op niet ondersteunde wijze (hetgeen de bestreden beschikking niet opwerpt), moet formeel worden beantwoord anders dan door een verwijzing naar de procedure van artikel 9ter van de voornoemde wet van 15 december 1980. Deze elementen kunnen immers eventueel bijzondere omstandigheden zijn in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980. De verzoeker en zijn medische toestand passen niet noodzakelijkerwijs in artikel 9 ter van voormelde Wet. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd."

De bestreden beslissing schendt bijgevolg naast de onder punt 2.1 aangehaalde bepalingen, artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker in gebreke blijft om in te gaan op de door hem opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, wijst de verwerende partij erop dat zij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen. Om die reden moet volgens de verwerende partij dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dienen te worden beschouwd. Terwijl artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, enkel dienstig kan aangevoerd in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Aangezien verzoeker op geen enkele wijze de schending van enige verdragsregel uit het EVRM aannemelijk maakt of zelfs maar toelicht, kan ook de schending van artikel 14 van het EVRM niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Vervolgens stelt de verwerende partij dat uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag ongegrond wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd. Waar verzoeker voorhoudt dat de instructie moet worden toegepast en indien dit niet zou gebeuren zulks een schending van het gelijkheidsbeginsel zou uitmaken, wijst de verwerende partij erop dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de instructies ter dege werden toegepast door de gemachtigde. Verzoeker verduidelijkt, volgens de verwerende partij, ook niet wat hij bedoelt met zijn louter theoretische uiteenzetting en bovendien blijkt geenszins uit verzoekers uiteenzetting of hij nu meent dat de instructie niet werd toegepast dan wel of de instructie wel werd toegepast. De beschouwingen van verzoeker kunnen dan ook geenszins worden aangenomen aangezien ze feitelijke grondslag missen en nergens blijkt welk belang verzoeker heeft met zijn louter theoretische abstracte uiteenzetting over de toepassing van de instructie. Waar verzoeker vervolgens meent dat er in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat hij niet kan worden gemachtigd tot een verblijf aangezien hij niet het wettelijk minimumloon verdient, hij meent dat hierdoor het gelijkheids- en non-discriminatie beginsel worden geschonden aangezien hij meent als mindervalide niet gelijk te kunnen worden behandeld als valide persoon, hij verwijst naar diverse Europese regelgevingen en aanbevelingen, wijst de verwerende partij naar het *vademecum* houdende 'Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet' dat bepaalt dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijke minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nummer 43 van 2 mei 1988 en dat artikel 1 van deze CAO bepaalt dat het moet gaan om voltijdse tewerkstelling. Verzoeker wist dan ook aan welke voorwaarden hij diende te voldoen bij het indienen van zijn aanvraag. De verwerende partij wijst erop dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing over de door hem voorgelegde arbeidscontracten niet betwist. Verzoeker is echter van mening dat hem, nu hij gehandicapt is, anders dan de valide vreemdelingen de kans moet worden geboden op een regularisatie van zijn verblijf ook al werkt en verdient hij niet voltijds. De verwerende partij benadrukt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen enkele opmerking aanvoerde dat hij positief diende te worden gediscrimineerd omwille van zijn handicap. Uit het criteria 2.8B van de instructie blijkt duidelijk dat minimaal het minimumloon moet worden verdiend hetgeen volgens de verwerende partij niet onlogisch is aangezien het niet de bedoeling kan zijn dat een vreemdeling wordt geregulariseerd omdat hij hier werk heeft waarna hij alsnog ten laste zou komen van het sociaal bijstandstelsel. Verzoeker toont niet aan dat hij niet voltijds zou kunnen werken. Hij beperkt er zich toe te stellen dat hij een opleiding volgt om een diploma te halen hetgeen hem in staat moet stellen om op een voltijdse wijze te werken. Met een dergelijke beschouwing toont verzoeker echter niet aan dat hij ook zonder dit diploma niet voltijds zou kunnen gaan werken. In die zin toont verzoeker volgens de verwerende partij niet aan dat hij anders is dan valide personen. De verwerende partij stelt verder dat het niet de bedoeling is van de instructie dat verzoeker mits een verblijfsmachtiging in België hier deeltijds zou mogen studeren op kosten van de staat. Verzoeker toont daarbij niet aan dat hij zich desbetreffend in een fundamenteel ongelijke situatie bevindt als andere vreemdelingen. Indien verzoeker hier wil studeren, kan hij daartoe de geijkte procedures volgen zoals ook wordt opgemerkt in de bestreden beslissing. Het is niet omdat verzoeker een handicap heeft dat hij geen voltijdse tewerkstelling zou kunnen hebben of dat het kennelijk onredelijk is dit van hem te vereisen. De verwerende partij herhaalt dat verzoeker van dit alles niets heeft vermeld in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en dat hij dus ook nooit aan de gemachtigde heeft gemeld dat hij wenste positief te worden gediscrimineerd. Verzoeker heeft bij zijn aanvraag evenmin stukken aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat hij niet of zeer moeilijk aan een voltijdse tewerkstelling zou geraken. Hij kan zich volgens de verwerende partij

uiteraard niet beperken tot loutere beweringen. Verzoekers beschouwingen missen dan ook juridische en feitelijke grondslag en kunnen dan ook niet worden aangenomen. Hij toont de vermeende schending van het gelijkheids- en non-discriminatie beginsel niet aan aangezien hij op geen enkele wijze aantoonde dat zijn situatie fundamenteel ongelijk is ten aanzien van andere vreemdelingen die op dezelfde wijze als hem worden behandeld. Waar verzoeker meent dat er in de bestreden beslissing onvoldoende werd geantwoord waar hij in zijn aanvraag een beroep heeft gedaan op zijn handicap als "humanitaire reden voor regularisatie", stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing terecht stelde dat de medische elementen in een onderscheiden procedure dienen te worden behandeld. De bestreden beslissing wordt hierover ook gemotiveerd en er wordt duidelijk gewezen op het onderscheid dat tussen beide aanvragen dient te worden gemaakt. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat elementen die ingeroepen werden in het raam van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard. Verzoeker kan volgens de verwerende partij dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde door het terecht maken van dit wettelijk onderscheid, artikel 9bis van de vreemdelingenwet of de motiveringsplicht schendt.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. *In casu* werd de aanvraag van verzoeker ten gronde verworpen. De toepassing van artikel 9 van de vreemdelingenwet houdt wat de gegrondheid van de aanvraag betreft het onderzoek in of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit het door verzoeker op 15 december 2009 ingevulde "typeformulier Regularisatieaanvraag" blijkt dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8.B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009. De omstandigheid dat de gemachtigde de aanvraag van verzoekers onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, vormt een invulling van deze appreciatiebevoegdheid. Van belang is of de gemachtigde handelt in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de instructies van 19 juli 2009 dient te respecteren en meent dat indien deze instructies in deze zaak niet zouden worden toegepast dit een manifeste schending van het gelijkheidsbeginsel zou uitmaken, wijst de Raad erop dat na lezing van de *in casu* bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van verzoeker beoordeelde rekening houdende met de instructies van 19 juli 2009. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: *Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich meer bepaald op criterium 2.8B van de vernietigde instructies van 19 juli 2009."*

Vervolgens onderzoekt de gemachtigde van de staatssecretaris of verzoeker zich kan beroepen op het criterium 2.8B van de instructies. Verzoeker kan dus niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde zijn aanvraag niet beoordeelde rekening houdende met de instructies van 19 juli 2009.

Vervolgens stelt verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de *in casu* bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel en het verbod op discriminatie heeft geschonden. Verzoeker wijst erop dat deze rechten niet enkel inhouden dat personen die zich in dezelfde situatie bevinden niet op ongelijke wijze mogen worden behandeld maar tevens inhouden dat personen die zich in een ongelijke situatie bevinden zonder aanvaardbare rechtvaardiging niet op een identieke wijze mogen worden behandeld. Verzoeker meent dat zijn situatie significant verschillend is van die van de andere vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet indienen en die zich baseerden op criterium 2.8.B van de instructies. Verzoeker is immers ernstig gehandicapt en meent dat deze handicap hem in een significant en volledig verschillende situatie brengt dan de andere vreemdelingen. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar verscheidene nationale en Europese bepalingen en meent dat zijn aanvraag tegen het licht van deze bepalingen had moeten beoordeeld worden.

Het criterium 2.8.B. waarop verzoeker zich baseert, vereist onder meer bewijzen van een ononderbroken verblijf in België sinds minimaal 31 maart 2007, een kopie van een behoorlijk ingevuld model van arbeidsovereenkomst, waarbij deze arbeidsovereenkomst van bepaalde duur van minimaal 1 jaar ofwel van onbepaalde duur moet zijn en een salaris moet bevatten dat minimaal gelijk is aan het

gewaarborgd gemiddeld minimum maandinkomen en bewijzen die een duurzame lokale verankering aantonen.

Verzoeker brengt een kopie bij van een paspoort van verzoeker, een beoordeling van oktober 2009 van verzoeker door het Centrum deeltijds onderwijs, schoolattesten van Instituut Anneessens – Funck deeltijds secundair onderwijs, een attest van verworven competenties, attest onthaalklas voor nieuwkomers, een werkcontract *d.d.* 18 februari 2009 in het raam van deeltijds onderwijs bij het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen, een attest maatschappelijke oriëntatie *d.d.* 31 juli 2008, een attest brugproject uit het Koninklijk Belgisch instituut voor Natuurwetenschappen *d.d.* 30 juni 2009, een deelcertificaat van de module NT2 Threshold 1 A + B *d.d.* 18 juni 2009, een arbeidsovereenkomst *d.d.* 15 juli 2009 tussen de Belgische Staat- Programmatorische Federale overheidsdienst Wetenschapsbeleid en verzoeker, een werkattest door mevrouw S. van het koninklijk Belgisch instituut voor Natuurwetenschappen, verscheidene getuigenissen en een medisch attest.

De bestreden beslissing antwoordt dat verzoeker op basis van het werkcontract van 18 februari 2009 slechts 291,19 euro zou verdienen terwijl het wettelijk bepaalde minimumloon 734,25 euro bedraagt voor een persoon van 19 jaar zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988 zodat dit contract niet in verzoekers voordeel kan weerhouden worden. Dit motief wordt niet door verzoeker betwist.

De bestreden beslissing antwoordt vervolgens dat de arbeidsovereenkomst van 15 juli 2009 niet aanvaard kan worden aangezien verzoeker slechts 1 maand tewerkgesteld zou worden en dat het criterium 2.8B van de instructies van 19 juli 2009 een contract van minimum 1 jaar vereist. Ook dit motief betwist verzoeker niet.

Vervolgens aanvaardt de bestreden beslissing het werkattest niet aangezien het niet om een arbeidsovereenkomst gaat. Ook dit motief betwist verzoeker niet.

De bestreden beslissing concludeert op basis van het voorgaande dat verzoeker bijgevolg niet voldoet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing wordt ook geantwoord op de andere elementen die verzoeker heeft aangevoerd maar verzoeker betwist deze niet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij ingevolge zijn handicap zich in een significant verschillende situatie bevindt dan de andere vreemdelingen die omwille van dezelfde redenen een machtiging tot verblijf vroegen. Verzoeker is er immers fysiek niet toe in staat om op eenzelfde manier te werken als personen die geen handicap hebben. Verzoeker wijst erop dat hij wel wil werken en dat hij daarom zocht naar allerlei manieren om toch actief te kunnen zijn op de arbeidsmarkt. Hij merkt op dat hij sinds 1 september 2009 halftijds tewerkgesteld is bij het museum voor natuurwetenschappen, hetgeen hem toelaat om daarnaast nog naar school te gaan en een diploma te behalen. Dit diploma moet hem in staat stellen om op een voltijdse wijze te werken zonder dat zijn fysieke beperking hem in de weg staat. Verzoeker meent dus dat doordat de Dienst Vreemdelingenzaken op discriminerende wijze alle vreemdelingen die een machtiging tot verblijf op dezelfde wijze behandelt zonder een onderscheid te maken voor zij die lijden aan een handicap, de bestreden beslissing de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 14 *juncto* artikel 8 van het EVRM schendt.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld.

Er dient op gewezen te worden dat uit het administratief dossier, meer bepaald het "typeformulier Regularisatieaanvraag" dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingevuld bijbracht, blijkt dat verzoeker aankruiste dat hij voldeed aan de voorwaarde: "werk + duurzame lokale verankering". Hieronder stond het volgende:

"Werk + duurzame lokale verankering: ik voldoe aan de volgende voorwaarden:

(...)

-Over een arbeidscontract beschikken (van bepaalde duur, van minimum een jaar, of van onbepaalde duur + het salaris mag niet lager zijn dan het wettelijk minimumsalaris)."

Verzoeker wist dus dat, indien hij zich wenste te beroepen op dit criterium, het loon niet lager mocht zijn dan het wettelijk minimumsalaris. Gelet op het feit dat het gemiddeld minimum maandinkomen dat wordt bepaald in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij koninklijk besluit van 29 juli 1988, 734,25 euro bedraagt voor een persoon van 19 jaar en gelet op het feit dat het loon dat verzoeker verdient op basis van de door hem bijgebrachte arbeidsovereenkomsten in het raam van deeltijds onderwijs en studentenarbeid slechts 291,19 euro bedraagt, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B. en aldus niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België.

De Raad merkt trouwens op dat verzoeker het gegeven dat hij minder zou verdienen dan het minimumloon, niet betwist.

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat hij fysiek niet in staat is om op eenzelfde manier te werken als zij die geen handicap hebben en dat hij dus niet in staat is om voltijds te gaan werken. De Raad herhaalt dat verzoeker zichzelf beriep op het criterium 2.8B van de instructies van 19 juli 2009 en dus is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om bij het nemen van de bestreden beslissing te oordelen of verzoeker voldoet aan de voorwaarden van dit criterium.

Uit lezing van het administratief dossier merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf geen melding maakte van het feit dat hij fysiek niet in staat zou zijn om op eenzelfde manier te werken als personen die geen handicap hebben, integendeel, uit zijn aanvraag blijkt dat hij erop wijst dat zijn studies hem in staat zullen stellen om als gehandicapte een aangepaste job te vinden, met name een job waarbij hij niet veel dient te bewegen (pagina 5 van zijn aanvraag) en dat hij, ondanks zijn ernstige handicap zich goed staande weet te houden in de Belgische maatschappij en er alles aan doet om een normaal werkend en studierend leven te leiden (pagina 4 van zijn aanvraag). Nu verzoeker in zijn aanvraag geen enkele melding heeft gemaakt van het feit dat hij meent omwille van zijn handicap op een andere manier behandeld te willen worden dan andere vreemdelingen die een aanvraag hebben ingediend en nu zijn aanvraag geen enkele uiteenzetting of verwijzing bevat naar de internationale bepalingen inzake behandeling van personen met een handicap, maar hij zich integendeel hoofdzakelijk heeft gesteund op het criterium 2.8B, is het niet kennelijk onredelijk om van de gemachtigde van de staatssecretaris of steunt het niet op een foutieve feitenvinding om in de bestreden beslissing niet te antwoorden op elementen die niet werden aangevoerd.

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Verzoeker voegde bij zijn aanvraag weliswaar een medisch attest van Dr. Y. maar deze attesteerde niet dat verzoeker ingevolge zijn handicap niet voltijds zou kunnen werken. Het kan aldus niet aan de verwerende partij worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens waarvan zij niet op de hoogte was.

Bovendien merkt de Raad op dat het feit dat verzoeker fysiek niet in staat zou zijn om op eenzelfde manier te werken als personen die geen handicap hebben, een loutere bewering betreft die verzoeker met geen stuk staft, bijvoorbeeld een medisch attest. Ook in de huidige stand van de procedure laat verzoeker na met enig begin van bewijs aan te tonen dat hij zich in een significant andere situatie bevindt dan vreemdelingen die niet gehandicapt zijn waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris, rekening houdend met het gelijkheids- en het non-discriminatie beginsel, de aanvraag van verzoeker op een andere wijze had dienen te beoordelen dan de aanvraag van vreemdelingen die niet gehandicapt zijn.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoeker op een andere wijze werden behandeld. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel.

In de mate waarin het de bedoeling is van verzoeker om de Raad ertoe te bewegen een wetsbepaling, en meer specifiek artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, te toetsen aan de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (*cf.* RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

De Raad merkt op dat, in zoverre verzoeker met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van zijn verblijfsrecht te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Zoals hiervoor werd uiteengezet, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoeker, gelet op het feit dat verzoekers loon lager is dan het wettelijk minimumsalaris, niet voldoet aan de voorwaarden van het criterium 2.8.B.

Waar verzoeker ter staving van zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift verwijst naar Europese en Belgische regelgeving merkt de Raad op dat deze betrekking hebben op "de toegang tot arbeid". Ingevolge deze regelgeving dienen de lidstaten en/of werkgevers passende maatregelen te nemen om een persoon met een handicap in staat te stellen toegang tot arbeid te hebben. *In casu* houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoeker, ingevolge zijn handicap, geen toegang tot de arbeid zou krijgen maar is de bestreden beslissing, de beslissing waarbij verzoeker niet gemachtigd wordt tot een verblijf in België. Waar verzoeker aldus verwijst naar deze Europese en Belgische wetgeving kan dit niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 14 van het EVRM *juncto* artikel 8 van het EVRM. Dit artikel houdt het verbod van discriminatie in en luidt als volgt:

"Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status."

Er dient opgemerkt te worden dat artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig kan aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343).

Verzoeker voert artikel 14 van het EVRM *juncto* artikel 8 van het EVRM aan. Verzoeker laat echter na om aan te tonen op welke wijze artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing wordt geschonden zodat verzoeker met zijn betoog in gebreke blijft aan te tonen dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden. Verzoeker kan de schending van artikel 14 van het EVRM niet dienstig aanvoeren.

Tenslotte stelt verzoeker dat hij in zijn aanvraag zijn handicap heeft aangehaald als humanitaire buitengewone omstandigheid in overeenstemming met artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij omwille van zijn handicap niet normaal zal kunnen bewegen in Afghanistan aangezien de infrastructuur en de algemene voorzieningen in Afghanistan niet aangepast zijn aan gehandicapten waardoor verzoeker riskeert op onmenselijke en vernederende wijze te moeten leven indien hij terug zou moeten keren naar zijn land. De bestreden beslissing heeft volgens verzoeker door eenvoudigweg te verwijzen naar de procedure overeenkomstig artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet niet geantwoord op een duidelijk verzoek om buitengewone humanitaire omstandigheden te weerhouden waardoor verzoeker niet terug kan keren naar zijn land van herkomst. Verzoeker is mening dat door te verwijzen naar een andere procedure zonder de aangevoerde elementen te onderzoeken, de bestreden beslissing artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en de motiveringsplicht schendt.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag het volgende aanhaalde:

*"-Specifieke humanitaire omstandigheid
Verzoeker wenst de nadruk te leggen op zijn handicap."*

*In een land als Afghanistan is het zeer moeilijk voor een gehandicapte om zich staande te houden. Er is veel minder infrastructuur voor gehandicapten dan in België. Hier is het openbaar vervoer, de school en de werkplek erop voorzien dat gehandicapten zich normaal kunnen bewegen. Tevens zijn er in België veel meer medische voorzieningen opdat verzoeker zijn prothese bij noodzaak kan laten vervangen, aanpassen,...
Verzoeker behoudt zich het recht voor om hierover stukken neer te leggen in de loop van de procedure.”*

In de bestreden beslissing wordt hierop als volgt geantwoord:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argument dat betrekking heeft op de medische toestand van betrokkene (met name: het feit dat betrokkene een been heeft verloren door de explosie van een landmijn) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Waar verzoeker stelt dat het onderzoek in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient gevoerd te worden naar het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden waardoor verzoeker niet terug kan keren naar zijn land van herkomst en waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 29 april 2010 dat stelt dat medische elementen eventueel buitengewone omstandigheden kunnen zijn in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard. Dit houdt in dat verzoekers aanvraag ontvankelijk werd bevonden en dat een onderzoek naar de buitengewone omstandigheden niet gevoerd diende te worden. Uit hetgeen hierboven reeds werd gesteld, blijkt dat dit onderzoek deel uitmaakt van de ontvankelijkheidsfase.

Met de stelling van verzoeker dat hij zijn handicap heeft aangehaald als prangende humanitaire omstandigheid toont verzoeker niet aan dat de beslissing waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de procedure van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kennelijk onredelijk zou zijn. De gemachtigde heeft op grond van een correcte feitenvinding en in alle redelijkheid geoordeeld dat verzoeker, in de mate waarin hij verwijst naar zijn medische toestand, een beroep kan doen op de daartoe voorziene procedure. Uit de aanvraag van verzoeker blijkt trouwens dat hij zelf aangaf op deze procedure een beroep te zullen doen.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, deugdelijke, afdoende en ter zake dienende motieven. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn oordeel is gekomen of zich gesteund heeft op een foutieve feitenvinding.

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan

men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET